

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Suneghové a soudkyň Mgr. Lucie Králové a Mgr. Soni Burešové ve věci

žalobkyně: **MPM - QUALITY v. o. s.**, IČO 47987430
se sídlem Příborská 1473, 738 01 Frýdek-Místek
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Kyjovským
se sídlem Jaselská 202/19, 602 00 Brno

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo financí**, IČO 00006947
se sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1

o náhradu nemajetkové újmy, o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 19. května 2023, č. j. 6 C 449/2021-106,

takto:

Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I a III **ruší** a v tomto rozsahu se věc **vrací** soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 19. května 2023, č. j. 6 C 449/2021-106, soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 71 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z této částky od 1. 11. 2021 do zaplacení (výrok I), zamítl žalobu o zaplacení 7 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z této částky od 1. 11. 2021 do zaplacení (výrok II) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 51 401,15 Kč (výrok III).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 126 000 Kč s příslušenstvím proti původně žalované České republice – Úřadu průmyslového vlastnictví jakožto zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou při výkonu moci veřejné nesprávným úředním postupem spočívajícím v průtazích v řízení o návrhu společnosti ELTON hodinářská, a.s. na prohlášení ochranné známky žalobkyně za neplatnou, a to v období od 1. 11. 2014 do dne 31. 3. 2021.
3. Žalobkyně podáním ze dne 17. 6. 2022 vzala žalobu zpět do částky 48 000 Kč s příslušenstvím s odkazem na pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2022, č. j. 20 Co 66/2022-606. Soud I. stupně proto usnesením ze dne 28. 6. 2022, č. j. 6 C 449/2021-44, řízení ohledně částky 48 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,5 % p.a. od 1. 11. 2021 do zaplacení zastavil.
4. Soud I. stupně se nejprve zabýval otázkou, která organizační složka v tomto sporu jedná za stát. Odkázal na § 6 odst. 2 – 4 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“), a uzavřel, že na projednávanou věc nedopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť řízení o nárocích k ochranné známce vychází výlučně

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

z veřejnoprávního předpisu, tudíž se nelze v této věci dovolávat nepřiměřené celkové délky posuzovaného řízení, ale pouze porušení povinnosti vydat jednotlivá rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Na řízení, která probíhala v žalovaném období, tedy není možné nahlížet jako na celek. V projednávané věci proto jedná za stát Ministerstvo financí. Soud I. stupně proto v řízení pokračoval s Českou republikou – Ministerstvem financí.

5. Soud I. stupně vycházel ze zjištění, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018, č. j. 9 A 374/2014-314, bylo o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 17. 10. 2014, č. j. O-53821/D30977/2014/UPV, rozhodnuto tak, že podaná správní žaloba byla zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2AS 312/2018-242, bylo o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018, č. j. 9 A 374/2014-314, rozhodnuto tak, že byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze, dále bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 17. 10. 2014, č. j. O-53821/D30977/2014/UPV, a rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „ÚPV“) ze dne 7. 4. 2014, a věc byla vrácena ÚPV k dalšímu řízení. ÚPV rozhodnutím ze dne 24. 5. 2021, sp. zn. O-53821, zamítl návrh společnosti ELTON hodinářská, a. s., na prohlášení ochranné známky žalobkyně za neplatnou.
6. Soud I. stupně ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 9 A 374/2014, učinil podrobná skutková zjištění o průběhu řízení, odvolací soud pro stručnost na tato skutková zjištění popsaná v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně odkazuje, když pro potřeby odvolacího řízení nepovažuje za účelné je znovu opisovat. Dále činil skutková zjištění o průběhu řízení ze spisu ÚPV sp. zn. O-506093, odvolací soud rovněž na tato skutková zjištění popsaná v rozsudku soudu I. stupně odkazuje a nepovažuje za účelné znovu je opisovat.
7. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 11 C 448/2015 ve věci žalobkyně MPM-QUALITY v.o.s. proti žalované České republice – Úřadu průmyslového vlastnictví, jehož předmětem bylo odškodnění za průtahy v tomtéž řízení za předcházející období (22. 2. 2006 - 17. 10. 2014), soud I. stupně zjistil, že rozsudkem ze dne 4. 10. 2021, č. j. 11 C 448/2015-565, byla žalovaná Česká republika - Úřad průmyslového vlastnictví uznána povinnou zaplatit žalobkyni částku 111 530 Kč s příslušenstvím, ohledně povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 33 470 Kč s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2022, č. j. 20 Co 66/2022-606, byl rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé ohledně částky 78 000 Kč s příslušenstvím potvrzen a dále byl rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé změněn tak, že žaloba o zaplacení částky 33 530 Kč s příslušenstvím byla zamítnuta.
8. Žalovaná byla vyzvána k úhradě nemajetkové újmy podáním žalobkyně ze dne 27. 4. 2021.
9. Soud I. stupně posoudil nárok žalobkyně podle § 1, § 2, § 5 písm. b), § 6, § 13 odst. 1 věta první a třetí a § 31a OdpŠk, a shledal nárok částečně důvodným.
10. Vyložil, že na projednávanou věc nedopadá čl. 6 Úmluvy, neboť v namítaném řízení nešlo o základní právo či svobodu podle Listiny, nárok žalobkyně je svou povahou nárokem veřejnoprávním. Tudíž je nutno postupovat podle § 13 odst. 1 OdpŠk a odškodnit jednotlivé průtahy v řízení, nikoliv celou délku řízení. Soud I. stupně proto posuzoval, zda každé jednotlivé rozhodnutí v řízení za žalované období od 1. 11. 2014 do 31. 3. 2021 bylo vydáno v přiměřené lhůtě, a pokud nikoliv, zda stát v důsledku takového nesprávného úředního postupu odpovídá za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni. Po zhodnocení jednotlivých průtahů při vydávání rozhodnutí, soud I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyni vznikl nárok na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v penězích, pouhé konstatování porušení jejího práva považoval

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

za nedostatečné. Soud I. stupně uzavřel, že po dobu celého žalovaného období byla žalobkyně ve velké nejistotě ohledně vlastnictví ochranné známky a její zápisové způsobilosti, zároveň byla celou dobu v nejistotě ohledně výsledku řízení. Soud zohlednil i skutečnost, že byla po celou dobu řízení nucena vynakládat velké úsilí na svou obranu a ochranu své ochranné známky. V řízení bylo prokázáno, že pověst žalobkyně po dobu řízení utrpěla, ze strany společnosti ELTON hodinářská, a. s. byla nařčena z neoprávněného užívání označení a pověst žalobkyně poškozovala u jejích obchodních partnerů. Žalobkyně tak vedle obavy o zápisovou způsobilost její ochranné známky byla taktéž vystavena nejistotě ohledně její další budoucnosti v oblasti jejího podnikání, pro kterou má ochrannou známku zapsanou. Jednoznačně tak lze uzavřít, že byla naplněna příčinná souvislost mezi vznikem nemajetkové újmy žalobkyně a nesprávným úředním postupem spočívajícím ve vydání rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě.

11. Soud I. stupně se ztotožnil s právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2022, č. j. 20 Co 66/2022-606 (rozhodnutí týkající se předchozí fáze řízení o prohlášení ochranné známky žalobkyně za neplatnou), že s ohledem na neaplikovatelnost čl. 6 Úmluvy nelze na určení výše nemajetkové újmy použít stanovisko Nejvyššího soudu Cjpn 206/2010, a ztotožnil se i s výší odškodnění 12 000 Kč ročně. Příslušenství pohledávky soud žalobkyni přiznal v souladu s § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
12. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř.
13. Proti tomuto rozsudku (výroku I a III) podala včasné a přípustné odvolání žalovaná. Namítala, že soud jednal s nesprávnou organizační složkou státu, čímž zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Odkázala na svá dřívější podání a na judikaturu s tím, že řízení tvořilo jeden celek, když na řízení správní navazovalo řízení soudní ve správním soudnictví. Úřad průmyslového vlastnictví je ústřední orgán státní správy České republiky, v jehož působnosti je ochrana průmyslového vlastnictví. Za stát v této věci by měl jednat jako příslušná organizační složka Úřad průmyslového vlastnictví, nikoli Ministerstvo financí. Na podporu svého názoru odkázala žalovaná na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 12 Co 361/2020 a dále sp. zn. 69 Co 47/2022, v němž soud dospěl k závěru, že řízení o registraci ochranné známky je řízením, jehož předmětem je základní právo nebo svoboda, a řízení tak musí být posouzeno jako jeden celek.
14. Žalovaná se ve svém odvolání vyjádřila i k délce řízení před ÚPV a před soudy. Délka řízení podle jejího názoru odpovídá složitosti řízení. O něm vypovídá i obsáhlá materie čítající několik objemných svazků. ÚPV se tak nedopustil nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení. I řízení před soudy bylo složité a není tak namístě poskytnout žalobkyni relutární satisfakci.
15. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a zavázal jej právním názorem, aby v řízení pokračoval s ÚPV jako příslušnou organizační složkou státu. Případně aby rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobu zamítl.
16. Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Soud I. stupně dle žalobkyně správně vyřešil otázkou příslušné organizační složky, která v tomto řízení jedná za stát. Odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 20 Co 66/2022, v němž soud dospěl k témuž závěru.
17. Odvolací soud přezkoumal v rozsahu podaného odvolání napadené rozhodnutí včetně řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

kteřé předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné.

18. Soud I. stupně nárok uplatněný žalobkyní posoudil správně podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále opět jen „OdpŠk“).
19. Dle § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
20. Dle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
21. Dle odst. 2 tohoto ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
22. Dle odst. 3 tohoto ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
23. Dle článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo oprávněnostech jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeni buď po dobu celého nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků, anebo v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.
24. Podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Podle odst. 2 kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Podle odst. 3 každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem.

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

25. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.
26. Nejvyšší soud již dříve stanovil kritéria, při jejichž splnění lze z hlediska jeho věcné působnosti podřadit pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy správní řízení. V rozsudku ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, uveřejněném pod číslem 113/2017 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud uvedl, že o nepřiměřené délce správního řízení lze uvažovat, jde-li ve správním řízení o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku v jeho poměrech, má-li toto právo nebo závazek základ ve vnitrostátním právu a je-li soukromoprávní povahy.
27. V rozsudku ze dne 28. 7. 2017, sp. zn. 30 Cdo 5103/2015, uveřejněném pod č. 77/2018 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud vysvětlil, že ochrana vlastnického práva má své základy již v ústavněprávní rovině, konkrétně v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Rovněž Evropský soud pro lidská práva se ve své rozhodovací praxi již zabýval otázkou, zda ustanovení čl. 6 odst. 1 Úmluvy dopadá na stavební řízení, pokud nepřiměřenou délku tohoto řízení namítá vlastník sousední nemovité věci. Dospěl k závěru, že i v případě, kdy vlastník sousední nemovité věci v daném řízení poukazuje (též) na nedodržení předpisů veřejného práva, je zřejmý jeho zájem zamezit zásahu do jeho majetkových práv. Práce na sousedním pozemku mohou ohrozit vlastníka sousedního pozemku v užívání jeho majetku a mohou také snížit jeho hodnotu (srov. rozsudek ESLP ze dne 25. 11. 1994 ve věci *Ortenberg proti Rakousku*, stížnost č. 12884/87, nebo rozsudek ESLP ze dne 6. 3. 2012 ve věci *Wurzer proti Rakousku*, stížnost č. 5335/07). Z výše uvedeného je zřejmé, že stavební úřad před vydáním stavebního povolení posuzuje případné námitky souseda, přičemž rozhoduje o tom, zda námitky jsou či nejsou důvodné, tedy zda povoloaná stavba povede či nepovede k imisím ve smyslu § 1013 o. z. (resp. § 127 obč. zák.). Jde tudíž o právo soukromoprávní povahy, které má svůj základ ve vnitrostátním právu, přičemž stavebním úřadem je rozhodováno o rozsahu tohoto práva. V případě vlastníka sousední nemovité věci tak na stavební řízení dopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž jeho délku je nezbytné posuzovat jako celek ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk dle kritérií uvedených v § 31a odst. 3 OdpŠk a vyložených ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněném pod číslem 58/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek.
28. Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 570/20, shrnul rozhodovací praxi Nejvyššího soudu a uzavřel, že podle ustálené judikatury Ústavního soudu se právo na projednání věci bez zbytečných průtahů dle čl. 38 odst. 2 Listiny kromě soudních řízení vztahuje i na správní řízení a toto právo se přitom na správní řízení uplatní i bez vazby na navazující soudní řízení (např. nález sp. zn. I. ÚS 2872/18 ze dne 23. 7. 2019, nález sp. zn. II. ÚS 173/01 ze dne 7. 1. 2004, nález sp. zn. III. ÚS 696/02 ze dne 13. 11. 2003). V bodu 48 nálezu Ústavní soud shrnul, že na správní řízení, jehož předmětem je základní právo nebo svoboda, se vztahuje i základní právo na projednání věci bez zbytečných průtahů dle čl. 38 odst. 2 Listiny, zahrnující i právo na projednání věci v přiměřené lhůtě. Neobstojí tedy názor obecných soudu, že toto právo se vztahuje pouze na ta (správní) řízení, jejichž předmětem je občanské právo nebo závazek dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Ústavní soud v uvedeném nálezu učinil závěr, že z ústavního pořádku vyplývá, že každý má v řízení, v jehož rámci rozhodují orgány veřejné správy o jeho základních právech a svobodách, právo na projednání věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny. Při porušení tohoto práva – nepřiměřenou délkou takového řízení – pak dotčenému jednotlivci svědčí právo na náhradu škody způsobené mu nesprávným úředním postupem podle čl. 36 odst. 3 Listiny. Při rozhodování o zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem nelze odhlížet od toho, že bylo ve správním řízení rozhodováno

o základním právu nebo svobodě, a proto je povinností obecných soudů zohlednit celkovou délku řízení, jež teprve ve svém souhrnu vedlo k realizaci základního práva; jinak se obecné soudy dopustí nepřipustného snížení procesní ochrany dotčeného jednotlivce. Na správní řízení o základních právech a svobodách, jakož i na případné navazující soudní řízení, je tedy třeba z ústavněprávního hlediska nahlížet jako na řízení jediné. Není-li jeho délka přiměřená, uplatní se vzhledem k zásadnímu významu základních práv a svobod v souladu s čl. 38 odst. 2 Listiny domněnka vzniku nemajetkové újmy. Přitom není třeba zkoumat, zda předmětem řízení bylo „občanské právo nebo závazek“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy a judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

29. V rozsudku ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 31 Cdo 2402/2020, v reakci na výše citovaný nálezn Ústavního soudu Nejvyšší soud uzavřel, že velký senát nevidí jinou možnost, než se odchýlit i od závěrů uvedených v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 344/2014 a v judikatuře Nejvyššího soudu vícekrát opakovaných o tom, že na ta správní řízení, která věcně nespádají pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a jejichž předmětem je základní právo či svoboda, nelze aplikovat § 13 odst. 1 věta třetí OdpŠk, a posuzovat tak přiměřenost jejich délký. Pod prizmatem citovaného nálezu Ústavního soudu tak již nadále nebude při posuzování nároků na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení na místě odlišně posuzovat délku těch řízení, která spadají do věcné působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy a těch, která do ní nespádají. Bude rozhodné pouze to, zda jde o správní řízení, jejichž předmětem je základní právo nebo svoboda, neboť u nich vyplývá právo na jejich přiměřenou délku z § 38 odst. 2 Listiny.
30. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, vlastník ochranné známky má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. Své právo prokazuje vlastník zapsané ochranné známky výpisem z rejstříku, popřípadě osvědčením o zápisu. Vlastník ochranné známky je oprávněn používat spolu s ochrannou známkou značku (R).
31. Pro poměry projednávané věci uvedené závěry znamenají, že žalobkyně jako vlastnice ochranné známky v řízení před ÚPV a v navazujícím soudním řízení bránila své vlastnické právo k ochranné známce, správní řízení se tak týkalo jejího základního práva, proto se na posuzované správní řízení a navazující soudní řízení vztahuje právo na projednání věci v přiměřené lhůtě. Na celé řízení je proto třeba pohlížet jako na jeden celek a na věc aplikovat Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010. Ke shodnému závěru dospěl zdejší soud např. v rozsudku sp. zn. 54 Co 387/2021, či sp. zn. 69 Co 47/2022.
32. Odvolací soud tak považuje za nesprávný závěr vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2022, sp. zn. 20 Co 66/2022, že „odvolací soud nemá ani ve světle aktuální judikatury (nálezn Ústavního soudu sp.zn. II.ÚS 570/20, rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 2402/2020) důvod odchýlit se od dříve vyjádřeného právního názoru, že na posuzované řízení nedopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vymezuující právo na spravedlivý proces primárně ve vztahu k soudnímu řízení), neboť v řízení o nárocích k ochranné známce, vycházejících výlučně z veřejnoprávního předpisu (aktuálně zák. č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách) nejde o nárok soukromoprávní povahy ani o základní právo či svobodu ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“
33. Soud I. stupně veden tímto nesprávným právním názorem jednal v nyní přezkoumávaném řízení s nesprávnou organizační složkou státu ve smyslu § 6 OdpŠk.
34. Dle § 6 odst. 1 OdpŠk ve věcech náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o regresních úhradách jednají jménem státu ministerstva a jiné ústřední

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

správní úřady (dále jen "úřad"). Podle odstavce 3 tohoto ustanovení došlo-li ke škodě nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí a posuzují-li se pro účely náhrady této škody navazující správní a soudní řízení jako jeden celek, jedná za stát příslušný úřad, do jehož působnosti náleží odvětví státní správy, v němž probíhalo správní řízení. Podle odstavce 7 úřad určený podle odstavců 1 až 6 jedná za stát jako organizační složka státu i v řízení před soudem, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.

35. Soud je povinen zjistit, která z organizačních složek je příslušná vystupovat za stát v konkrétním sporu nebo jiné právní věci, a tuto organizační složku přibere (pokud se ho již neúčastní) do řízení. Rozhodnutí o tom se nevydává; závěr soudu se projeví v tom, že s určitou organizační složkou státu přestane jednat a začne jednat s jinou organizační složkou, která je příslušná za stát vystupovat. Otázka, která organizační složka státu má za něj s ohledem na obsah a povahu sporu nebo jiné právní věci vystupovat před soudem, není otázkou věcné legitimace (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 33 Odo 67/2004, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. 30 Cdo 629/2005).
36. Jednal-li soud I. stupně s Ministerstvem financí jako s příslušnou organizační složkou, ačkoli touto složkou je v projednávané věci Úřad průmyslového vlastnictví (§ 6 odst. 3 OdpŠk), jde o vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř.].
37. Z vyložených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v odvoláním napadených výrocích I a III dle § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř. zrušil a věc podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
38. Na soudu I. stupně, který je vázán právním názorem odvolacího soudu (§ 226 odst. 1 o. s. ř.), nyní bude, aby začal jednat s příslušnou organizační složkou – Úřadem průmyslového vlastnictví. Dospěje-li soud I. stupně k závěru, že v namítaném řízení (jako celku) došlo k nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřené délky řízení, při úvaze o formě a výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou žalobkyni v důsledku nepřiměřené délky řízení vezme v úvahu i odškodnění, kterého se žalobkyni dostalo za předchozí fázi namítaného řízení (v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 11 C 448/2015-565).
39. Přezkumnou činností odvolacího soudu zůstal rozsudek soudu I. stupně nedotčen v zamítavém výroku o věci samé II, neboť v tomto rozsahu nebylo odvolání podáno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Praha 5. ledna 2024

JUDr. Iva Suneghová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.